

СТИВЪН АР ПО КАНАЛЕН РЕД

Превод от английски: [Неизвестен], 1971

chitanka.info

— Джордж! — каза Клара, като едва сдържаше гнева си. — Ти можеш да го попиташ. В края не краищата какво си ти — мишка или някакво мекотело?

— Но аз всяка нощ го премествам! — възрази Джордж, като се мъчеше да убеди жена си.

— Знам! Но той на сутринта го поставя на старото място! Джордж, не мога повече така, ще се побъркам, пък и с децата може да се случи нещо лошо! Още сега иди при него и му кажи, че той е длъжен да го махне!

— Има ли смисъл? — разстроено попита Джордж. — После само заради това ще ни мразят.

— Те са виновни, че ние сме тук! — сърдито отвърна Клара. — Та нали те самите съвсем съзнателно подложиха на облъчване твоя прапрадядо Майкъл!

Джордж погледна към нея, без да знае какво да й отговори. Те бяха живели тук толкова дълго, че успяха да усвоят човешките обичаи и езика, дори приеха и човешки имена.

Дочул стъпките на чистача зад стената, Джордж стана и мина през парадния вход. Капанът още си стоеше настрана, там където го беше преместил през нощта.

— Здравейте! — викна той.

Чистачът престана да мете и учудено се огледа наоколо.

— Здравейте! — извика отново Джордж.

Тогава старият човек погледна надолу и видя мишка.

— Здравей! — отвърна той.

Чистачът беше простичък човек, без образование и като видя мишката, която викаше „Здравейте!“, така си и помисли, че пред него стои мишка, която вика „Здравейте!“

— Капанът! — едва не заплака Джордж.

— Да, капан, какво от това! — попита старецът.

— Моята жена не иска да го поставяте пред нашия параден вход! — обясни Джордж. — Страхува се, да не попаднат децата в него.

— Много се извинявам — отвърна чистачът. — Но на мене ми е заповядано да поставям капани пред всички миши дупки. Тук е атомен център и мишки не са необходими.

— Необходими са! — отвърна Джордж. — Вие сами донесохте тук моя прапрадядо Майкъл и го подложихте на действието на най-

жестокото облъчване. Иначе откъде ще се взема аз тук!

— Моята работа е да изпълнявам! — каза чистачът. — Заповядано ми бе да ги поставя и аз ги поставих.

— А какво да отговоря аз на жена си? — развика се Джордж.

Думите му сепнаха стария човек. Той също имаше жена.

— Добре, ще поговоря със завеждащ стопанския отдел! — каза той.

— Е, какво става! — попита Клара щом Джордж се върна.

— Каза, че ще поговори със завеждащ стопанския отдел! — отговори Джордж, като седна с облекчение в креслото.

— Джордж! — със заповеднически глас се обади Клара. — Веднага заминавай за стаята на завеждащия, да разбереш ще говори ли онзи с него!

Джордж покорно стана от креслото и без желание се запромъква по мишия път в стената, към дупката, която излизаше в стаята на завеждащия. И тъкмо когато надникна, в стаята влезе чистачът. Завеждащият го погледна с досада.

— Мишките от сто и дванайсета стая не искат да поставяме капан на входа им! — без много да му мисли, изрече чистачът.

— Ти побъркан ли си или какво! — погледна го завеждащият.

Старецът вдигна рамене.

— Та... какво да им отговоря?

— Кажи им да дойдат при мене! — отвърна завеждащият, като се усмихваше доволен от остроумния си отговор.

— Аз съм тук! — извика Джордж и като се измъкна от дупката, уверено прескочи поставения отпред капан.

— Какво става тук! — прошепна завеждащият уплашено. — Халюцинации ли имам!

— Моята жена моли да махнете капана от нашия вход — търпеливо обясни Джордж. — Страхува се децата да не попаднат в него.

— Ти виждаш ли го? — уплашено попита завеждащият, като се обърна към стареца.

— Разбира се — отвърна той. — Това е същата мишка, за която ви казах, от сто и дванайсета стая.

Завеждащият стана.

— Аз нещо не съм добре — каза с тих глас той. — А пък за капана ще поговоря с директора.

Не е трудно да се досетим, че след няколко минути Джордж вече подаваше муцуна от една дупка в кабинета на директора. Но този път закъсня и видя само как вратата хлопна зад гърба на завеждащия и на стареца. Директорът беше блед, уплашен, и кой знае защо с много уморен поглед.

— Върви си! — каза той на Джордж. — Аз току що обясних на двама души, че ти не съществуващ.

— А какво да кажа аз на жена си? — сърдито попита Джордж.

Директорът закри лицето си с ръце и се замисли.

— Знаете ли — каза подир малко той. — Това е „въпрос по безопасността“. — И като въздъхна с облекчение, позвъни на офицера от службата по безопасност.

Подир малко вратата се отвори и в стаята влезе висок човек с очи, които всичко виждат.

— Здравейте! — извика Джордж.

— Здравейте! — отговори офицерът от службата по безопасност. — Вие сте от секретните!

— Не! — извика Джордж. — Моята жена моли да махнете капана от нашия вход.

— А тя секретна ли е? — попита офицерът от службата по безопасност.

— Не е! — отвърна Джордж.

Офицерът сви недоволно устни.

— Това е нарушение на инструкцията! — със страшен глас извика той. — И аз още сега ще се заема с този въпрос.

— А капана ще махнете ли?

— Нямам право, докато не ви засекретим! — отвърна офицерът и като се обърна кръгом, тръгна към вратата.

— А какво да кажа на жена си? — извика подире му Джордж.

— Кажете й, че ще изпратя запитване до Комисията по атомна енергия с копие до министерството на отбраната и на разузнаването.

Джордж се върна в къщи, разказа всичко на жена си и на другата сутрин замина за Вашингтон. Както цялото негово поколение и Джордж беше телепат и бързо успя да се свърже с мишките, които имаха достъп до правителствените сгради.

Като получи запитването на офицера по безопасността, Комисията по атомна енергия веднага изпрати в атомния център цял отряд от психиатри. И когато те ѝ доложиха за резултатите от своите обследвания, при тях изпратиха пък друг отряд от психиатри да ги изследва. След това Комисията по атомна енергия свика съвещание с представителите на министерството на отбраната, на разузнаването, на управлението по охрана на природата на департамента по общественото здравеопазване, по емиграцията и натурализацията, по работите в Аляска. Последната покана се оказа погрешна.

Охранена вашингтонска мишка преведе Джордж до дупката в един от ъглите на залата, където беше съвещанието. Около дълга маса седяха седем мъже.

— Да ги бомбардираме! — извика генералът, като удари с юмрук по масата.

— Но това е една от нашите най-добри инсталации! — възрази представителят на Комисията по атомна енергия.

— Не е ли по-добре да ги изпратим в Аляска? — обади се представителят на департамента по работите в Аляска, като се мъчеше да разбере защо са го поканили на това съвещание.

— А как ще отчетем после капаните? — намеси се представителят на управлението по охрана на труда. — Ние имаме там толкова нови капани!

— Точно това е същността на въпроса! — извика Джордж и всички се обърнаха към него. — Моята жена моли да махнете капана от нашия вход. Тя се страхува за децата...

— Кой сте вие? — строго попита представителят на департамента по емиграцията и натурализацията.

— Аз съм Джордж! Пред моя вход име капан!

— И как си попаднал тук? — разтревожено попита представителят на разузнаването. — Това е закрито съвещание! Шпионин!

— Не съм шпионин! Аз просто дойдох да ви помоля да махнете капана.

— Вие ни заплашвате!

— Не! — отвърна Джордж, като се покатери по крака на масата. — Ние никого не заплашваме. Ние сме просто мишки. Ние не умеем да заплашваме.

Тук той погледна към седемте огромни глави, надвесени над масата, които го обграждаха от всички страни, и изведнъж разбра, че тези хора са изплашени до смърт, затова, че той е мишка. Обзе го страшно предчувствие — че от това съвещание жив няма да си отиде. Затова разблокира съзнанието си, за да могат неговите близки и изобщо всички мишки-телепати да следят какво ще стане.

— Вие още малко и ще започнете да твърдите — насмешливо се обади представителят на управлението по охрана на природата, — че не ви е известно, че потомството на една мишка — на вашия прапрадядо Майкъл, наброява вече дванайсет *милиарда*, четири пъти повече отколкото са хората на земята!

— Не, аз наистина не знам това! — каза Джордж. — Ние, мишките, никого не унищожаваме просто ей така...

— Но можете да прегризете разните проводници на самолетите, танковете, камионите, влаковете или корабите да ги направите напълно негодни! И това ли също не ви е известно? — намеси се генералът.

— Не, не ми е минавало през ума! Ние, мишките, не сме такива!

— Стига! — извика генералът. — Такъв е неизменимият закон на природата — ако ние не ви избием, вие ще ни унищожите!

Уплашен, Джордж хукна с всички сили към мишия вход и спря когато се намери във влака. Но влаковете не пътуваха. Мишките-телепати бяха прегризали всички кабели, телеграфните и телефонните линии, а така също и проводниците на всички самолети, танкове, камиони, влакове и кораби. Така че Джордж трябваше да се върне пеша в атомния център. Когато се прибра, капанът си стоеше пред входа му. Клара го целуна и каза:

— Джордж! Ти трябва да поговориш с чистача за този капан.

Джордж седна в любимото си кресло.

— Клара! — каза той. — Можеш да си отидеш от тук, или да останеш! Както искаш! Но аз нищо не мога да направя. Цял месец загубих за този капан и нищо не постигнах. И нямам намерение да започвам всичко отначало.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 84/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.